

ČTYŘI SLOVA PŘEDEVŠÍM PRO MLADÉ

Tomáš Korčák, 2022

1. BUDEŠ-LI JEJ HLEDAT, DÁ SE TI NALÉZT

Král David se před svou smrtí snažil předat svému synu Šalomounovi to nejdůležitější poznání svého života: **A ty, můj synu Šalomoune, poznávej Boha svého otce a služ mu celým srdcem a ochotnou duší, neboť Hospodin zkoumá každé srdce a zná každé zaměření myšlenek. Budeš-li jej hledat, dá se ti nalézt...** (1Pa 28,9) Poznávat Boha je pro náš život naprosto klíčové. Bůh je živý a odpovídá. Je to dobrý a milosrdný Bůh, který sám touží po tom, aby se nám dal poznat. Čeká však na náš zájem, naši žízeň, kterou vyjadřujeme, že nám o to skutečně jde. Proto je tak důležité *celé naše srdce*. Jenom srdcem se můžeme Boha dotknout skrze víru. Tento dotyk je však skutečný, není to jen nějaký přelud, sugesce nebo pouhý pocit.

Když jsem dospíval, začal jsem hledat smysl života. Proč jsem tady? Ve škole mne učili, že jsem se vyvinul skrze miliardy let a že smrtí vše skončí. Avšak jestli můj život skončí smrtí, jaký to vše má smysl? Měl jsem mnoho zálib, avšak nic nenaplňovalo mou duši. V knihovně rodičů jsem našel starou Bibli kralickou, avšak ničemu z ní jsem nerozuměl. Moje babička mi o Bohu vyprávěla, dokonce i něco z Bible četla, nejsou to ale jen staré povídky a pověry?

Budeš-li jej hledat, dá se ti nalézt! Je to zde řečeno s naprostou jistotou. Podobně to říká i prorok Jeremjáš: **Vždyť já znám úmysly, které s vámi zamýšlím, je Hospodinův výrok. Úmysly o pokoji a ne o zlu, abych vám dal budoucnost a naději. Když mě budete volat, půjdete a budete se ke mně modlit, vyslyším vás. Když mě budete hledat, naleznete mě, pokud mě budete hledat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je Hospodinův výrok.** (Jr 29,11-14) A zase je zde důraz na celé naše srdce. Bůh má s námi dobré úmysly, dává našemu životu smysl. On nás stvořil, abychom žili s ním a pro něho. Chce nám dát naději a vést nás svojí cestou. V něm máme budoucnost, kterou ani fyzická smrt neukončí.

Začal jsem hledat. Musí být něco více než jen to, co vidí moje přirozené oči v tomto světě. Musí existovat nějaký smysl, který jde až za hrob a který naplňuje celý život a je nezávislý na okolnostech i věku. Modlil jsem se: „Bože, jestli jsi, dej se mi poznat!“ Pak mne kamarád pozval na setkání křesťanské mládeže, kde jsem dostal Bibli v novém, srozumitelném

překlada a kde jsem viděl mladé lidi, kteří žijí s Bohem. Vyprávěli, co s Bohem prožívají a bylo to naprosto praktické, věrohodné a každodenní.

Ježíš sám řekl: **Žádejte, a bude vám dáno; hledejte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo žádá, dostává, a kdo hledá, nalézá a tomu, kdo tluče, bude otevřeno.** (Mt 7,7-8) Přesně to jsem dělal – žádal ho, aby se mi dal poznat, s touhou ho hledal a tloukl na dveře jeho neviditelného Království. Máme v tom být vytrvalí, dokud Bůh neodpoví. Po nějaké době jsem řekl: „Ježíši, odpusť mi moje hříchy a nepravosti. Věřím, že jsi za mne a místo mne zemřel na kříži. Věřím, že jsi vstal z mrtvých. Buď Pánem mého života!“

I když jsem nic necítil, v dalších dnech se něco zásadního v mém životě změnilo. Věděl jsem, že Bůh je se mnou a že mne přijal a vše mi odpustil. Začal jsem s ním počítat. Do mého života vstoupil nový rozměr víry. Jak i apoštol píše: **Bez víry však není možné se mu zalíbit, protože ten, kdo přichází k Bohu, musí uvěřit, že Bůh je a že odplácí těm, kdo ho usilovně hledají.** (He 11,6) Hledal jsem ho a dal se mi nalézt! Je neviditelný, a přitom tak skutečný! Zakouším ho ve svém srdci, proto chce celé srdce.

Poté jsem jasně uviděl, že jestli chci, aby můj život přinesl co největší ovoce, musím ho celý dát svému nebeskému Otci. On má se mnou ty nejlepší úmysly a jeho vůle je pro mne dokonalá. Chci hledat jeho plán pro svůj život, protože ani já sám bych něco tak dobrého pro sebe nevymyslel. Odevzdal jsem se do Boží vůle. Všechna naše rozhodnutí jsou v našem životě prověřena různými zkouškami, aby se ukázalo, jestli to skutečně chceme celým srdcem.

Rodiče mohou své děti správně nasměrovat, jako to učinil král David s Šalomounem, avšak hledat Boha celým srdcem, dokud ho nenaleznu, musí každý sám za sebe. Poznat Boha a po celý život růst v jeho poznání je něčím naprosto naplňujícím, co jde až za náš pozemský život. Je to skutečné, je to naplňující, je to sám život, jak i řekl Ježíš: **A toto je život věčný: Aby poznávali tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.** (J 17,3) Je to veliká milost a dar, že jsem mohl poznat živého Boha ve svých šestnácti letech. Bylo to nejdůležitější rozhodnutí mého života. Skoro čtyřicet let poznávání Boha mne naplňuje čím dál tím více úžasem. Bůh je úžasný!

Na počátku jsem především poznával, jak Bůh miluje mne, dnes čím dál tím více poznávám, že miluji jeho. On sám to ve mně působí, jako to vypůsobil i v Davidovi, který vyznával: **Vroucně tě miluji, Hospodine, moje sílo.** (Ž 18,2)

2. ZŮSTÁVEJ V UČENÍ PÍSMÁ

Když jsem uvěřil v Ježíše Krista, začal jsem každý den číst Bibli. Dělán to již téměř čtyřicet let a je to pro mne úžasný zdroj povzbuzení, moudrosti a vedení. Jako neobrácený mládenec jsem ráno nechtěl vylézat z postele. Když jsem však přijal Krista jako Pána, dal jsem si budík o půl hodiny dříve a četl Bibli a modlil se. Pro moji matku byl tento rozdíl tak přesvědčivý, že věděla, že se se mnou skutečně něco stalo.

Apoštol Pavel si vybral za svého učedníka Timotea, kterému později (když sloužil již sám) napsal: **Ty však zůstávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi byl plně přesvědčen, věda, od koho ses to naučil; od dětství přece znáš svatá Písma, jež ti mohou dát moudrost k záchraně skrze víru, která je v Kristu Ježíši. Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl takový, jaký má být, důkladně vstrojený ke každému dobrému skutku.** (2Tm 3,14-17)

Timoteus měl nevěřícího otce, avšak matka a babička byly Židovky, které poznaly Krista. Od dětství vedly Timotea, aby četl Písma a poznával Boha. Daly mu svým příkladem dobrý směr, avšak navázat vztah s Bohem musel již Timoteus sám. Pavel to popisuje takto: **Připomenul jsem si tu upřímnou víru, která je v tobě; ta nejprve přebývala v tvé babičce Loidě a v tvé matce Eunice a jsem přesvědčen, že přebývá i v tobě.** (2Tm 1,5)

Ať máš věřící, nebo nevěřící rodiče, nalézt a rozvíjet důvěrný vztah s milujícím Bohem musí každý sám za sebe. Touha a žízeň musí vyjít z tebe samotného a velmi úzce to souvisí s tvým vztahem k Bibli, ve které je zaznamenáno Boží slovo. Víra na základě Božích výroků nám dává záchranu od věčného zahynutí a přivádí nás k poznání Pána. Veškeré Písmo – celá Bible je „vdechnutá“ Bohem, což znamená, že 66 knih Bible napsalo asi 40 autorů, které vedl a inspiroval Duch svatý. Je úžasné vidět, jak se tyto knihy napsané v rozmezí přibližně 2 000 let navzájem doplňují a vykládají.

Pavel Timoteovi napsal, že *veškeré* Písmo, nejen námi vybrané oblíbené oddíly, nás důkladně vyučí, promění a vyzbrojí. Skrze rozjímání, víru a poslušnost Božího slova budeme postupně proměněni do Kristova charakteru a naplníme naše poslání na tomto světě. Boží slovo nám také dává schopnost rozlišovat pravdu od lži, blud od zdravého učení a podstatné od zbytečného, což zvláště v současné době velice potřebujeme.

Na jiném místě apoštol Pavel píše: **Slovo Kristovo ať ve vás bohatě přebývá.** (Ko 3,16) Tato výzva logicky předpokládá, že v nás může Pánovo slovo přebývat chudě či skrovně. Pak v nás ale mnoho nevypůsobí. Hojně vkládejme do svého srdce Boží slovo, jak i vyzývá a zaslubuje Kristus: **Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás vysvobodí.** (J 8,31-32) **Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li mé výroky ve vás, požádejte, oč chcete, a stane se vám.** (J 15,7)

Čti Bibli, rozjímej nad Božím slovem s modlitbou, aby k tobě mluvil sám autor – Duch svatý. Jiná možnost překladu Pavlovy výzvy je: **Nechť ve vás přebývá slovo Kristovo v celém svém bohatství.** (ČEP) Boží slovo je skutečně nepřekonatelné, velice bohaté v moudrosti a poznání. Vždyť také vychází z nitra našeho úžasného Boha. Jaký máme vztah k Božímu slovu, takový i máme vztah přímo k Ježíši Kristu, protože on je Slovem, které se stalo tělem, a jedním z jeho mnoha jmen je *Slovo Boží* (viz J 1,14; Zj 19,13).

Žijeme v době a kultuře, kdy se na nás neustále valí ohromné množství informací. Dobré myšlenky jsou servírovány vedle nadměrného množství banalit a hloupostí, nemluvě o informacích vyloženě zlých. Člověk je tím tak zatížen, že na hlubší přemýšlení nemá čas nebo se mu již vůbec myslet nechce. Místo přemýšlení pasivně konzumuje informace. Avšak moudrost není znalost informací. Potřebujeme věci promýšlet, rozsuzovat a dávat do souvislostí. Na sociálních sítích si přečtu ohromné množství informací, avšak co z toho je podstatné pro můj život? Kdyby se sečetlo množství přečtených titulků na sociálních sítích a internetu, za měsíc by to vydalo svým rozsahem minimálně jednu dobrou knihu (ale pravděpodobně více).

Rozptylující hromadění informací bez rozřídování a vyhodnocování nás odvádí od soustředění na to, co je důležité, podstatné a nezbytné. Hloubka se vyměňuje za mělkost. Lidé přestávají číst knihy a pasivně se nechávají zahlcovat bezcennými informacemi. Povrchní zábava bez hlubších myšlenek nesmí nahradit studium, rozvažování a hloubání. Pravda se nesmí utopit v moři bezvýznamnosti.

A právě každodenní promýšlení Božího slova nás vede do hlubin moudrosti. Čti Písmo postupně a systematicky. Modli se při tom a přemýšlej, co ti tím chce Bůh říci. Své objevy si můžeš napsat do svého deníku. Zastav se v tichosti bez vlivu médií, spěchu a mimo dav lidí. Co ti Bůh říká? Nenech si zničit život záplavou informací. Určuj směr svého života promýšlením Písma. To je také naším duchovním dědictvím, kdy jsme v minulosti byli národem *písmáků* – obyčejných lidí, kteří četli, milovali a žili Boží slovo. Přidáš se k nim?

3. JSI SOUČÁSTÍ KRISTOVA TĚLA

Když byl o Letnicích na učedníky vylit Duch svatý, apoštol Petr kázal udivenému zástupu o Kristu a o pokání. Čteme: **Ti, kteří radostně přijali jeho slovo, byli pokřtěni a toho dne bylo přidáno asi tři tisíce duší. Vytrvale zůstávali v učení apoštolů a ve společenství, v lámání chleba a modlitbách.** (Sk 2,41-42) Lidé, kteří *radostně, ochotně* či *rádi* přijali Boží slovo, to vyjádřili vodním křtem a připojením se k církvi. Pak ve svém rozhodnutí setrvali. Boží slovo, konkrétní společenství, Večeře Páně a modlitby byly pro ně neustále velmi důležité.

Žijeme v době přehnaného individualismu, sobectví a soběstředné seberealizace. Proti tomu však jde zvěst evangelia. Pokřtěním do Krista jsme pokřtěni také do jednoho těla, kterým je církev. **Neboť v jednom Duchu jsme my všichni byli pokřtěni v jedno tělo..., a všichni jsme z jednoho Ducha dostali napít. Vy jste tělo Kristovo a jednotlivě jste jeho údy.** (1K 12,13.27) Kristus je hlavou těla, církve. (Ko 1,18)

Lze předpokládat, že o Letnicích byli v zástupu také lidé, kteří přijali Boží slovo *neochotně*. Věděli sice, že to je správné a dobré, ale nechtěli se tomu podřídit. Jak se to projevilo? Jednoduše: nedali se pokřtít a nepřipojili se k místní církvi. Apoštolové se těmto nezávislým křesťanům, kteří si věří jen sami pro sebe, vůbec nevěnovali a také Bible se jimi nikde nezabývá. Buď milujeme a následujeme Boha celým svým srdcem, nebo ho nemilujeme a nenásledujeme celým srdcem. Je to naše volba. Skutečně žít s Kristem a následovat ho však znamená, že jsem součástí místní církve. Není možné přijmout pouze hlavu a tělem pohrdat.

Někteří lidé se považují za součást obecné církve bez vztahu ke konkrétnímu místnímu sboru. Jiní si myslí, že jsou součástí církve skrze sledování bohoslužeb na internetu. Církev je však složena z konkrétních lidí na konkrétním místě. Například Jakub povzbuzuje nemocné křesťany: **Je někdo mezi vámi nemocen? Ať zavolá starší sboru a ti ať se nad ním pomodlí a pomazou ho olejem v Pánově jménu. A modlitba víry zachrání nemocného a Pán ho pozdvihne; a jestliže se dopustil hříchů, bude mu odpuštěno. Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni. Mnoho zmůže účinná modlitba spravedlivého.** (Jk 5,14-16) Kde je tvůj sbor? A kdo jsou tvoji starší a duchovní pastýři, které máš zavolat, aby tě pomazali olejem a kterým máš vyznat svoje hříchy?

Církev je konkrétní společenství, kde přijímám duchovní stravu a péči a kde také mohu nějakým způsobem sloužit. Bůh hledá zvláště u mladých lidí učednického ducha. Timoteus byl učedníkem apoštola Pavla. Sloužil mu zcela prakticky a věrně ho doprovázel při službě druhým lidem a církvím. Pavel o tom píše Timoteovi: **Ty však jsi sledoval mé učení, můj způsob života, můj úmysl, mou víru, trpělivost, lásku, vytrvalost, pronásledování a utrpení...** (2Tm 3,10) Jedině skrze pokorného a učednického ducha se pro mladé stane strop otců podlahou a budou moci jít mnohem dále. Bez toho však budou znovu opakovat chyby otců a matek a těžce objevovat již dávno objevené.

Protože byl Timoteus věrný a spolehlivý, sám později také sloužil v apoštolské službě. Byl věrný v učednické podpoře služby druhého, proto ho Bůh později uvedl do jeho vlastní služby. Tak o tom mluvil i Ježíš: **Věrný v nejmenším je věrný i ve velkém; nepoctivý v nejmenším je nepoctivý i ve velkém. A jestliže jste nebyli věrní v cizím, kdo vám dá, co je vaše?** (L 16,10.12) Nejde o naši seberealizaci, ale jde o to, co v nás a skrze nás chce dělat Kristus. Když hledáme a nalezneme své poslání od Boha, jsme pak jako ryby ve vodě. Bez vztahu k tělu Kristovu to však nepůjde. V těle Kristově máš své nezastupitelné místo.

Když jsem přijal Krista jako Pána, automaticky jsem se plně účastnil života místního sboru, kam jsem chodil. Díky Bohu za starší a zkušené bratry, se kterými jsem se sdílel a kteří mi mohli v mnohém pomoci. Například při hledání manželky mi byli důvěrní a zbožní přátelé nedocenitelnou pomocí. Mohl jsem od nich vzít moudré rady a mohli jsme se společně modlit. To přineslo své ovoce - vzal jsem si velmi dobrou a zbožnou ženu.

Nezapomeň také, že církev je tvořená lidmi, kteří ještě nejsou stoprocentně posvěceni, proto neexistuje žádná dokonalá církev. Také ty nejsi dokonalý a „hliněnost“ druhých je testem tvój pokory. Podobně je to i v manželství: dříve, než budeš požadovat dokonalost od svého partnera, podívej se v pravdě na sebe. Svůj duchovní domov však nehledej v takovém společenství, kde se lidé nevedou ke znovuzrození, k životu pod autoritou Božího slova a ke svatosti. Na závěr přijmi Pavlovu výzvu: **Pokoj Kristův ať rozhoduje ve vašich srdcích; k němu jste byli také povoláni v jednom těle. A buďte vděční.** (Ko 3,15)

4. NECHŤ JE TVOJE SRDCE NAPLNĚNO HRDOSTÍ, ŽE CHODÍŠ PO BOŽÍCH CESTÁCH

Zvláště v době dospívání jsem silně prožíval potřebu zdravého sebevědomí a vědomí vlastní hodnoty. Po svém obrácení jsem v Písmu objevil jednoduchou pravdu: **Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.** (Ko 1,16) Jsem stvořen pro Krista, můj život má smysl v Bohu! Když jsem přijal Krista, jsem v něm a on je ve mně. Začal jsem tedy v Písmu zkoumat, kým jsem v Kristu a jak Bůh na mne hledí. Každý den jsem si o tom vyhledal nějaké místo, rozjímal nad ním, modlil se ho a za tyto nové pravdy děkoval. To zásadně proměnilo můj život.

Zřejmě každý člověk zápasí s nějakými mindráky. Moje sebevědomí se stalo vědomím toho, kým jsem v Kristu a kým je Kristus ve mně. Místo *sebevědomí* mějme *Kristovědomí*. Stále v tom rostu, ale vím, že sobě ani druhým již nemusím svým výkonem dokazovat svoji hodnotu. Jednoduše ji mám, protože jsem Božím milovaným synem v Kristu Ježíši. O zbožném judském králi Jóšafatovi je psáno: **Jeho srdce bylo naplněno hrdostí, že chodí po cestách Hospodinových.** (2Pa 17,6 ČEP) To je krásný popis zdravého vědomí vlastní hodnoty.

Žijeme ve světě, který je k evangeliu buď přímo nepřátelský nebo „jen“ lhostejný. Nečistí duchové chtějí házet na křesťany pocity zahanbení, studu a trapnosti. Jako by evangelium smrdělo, ono je ale libou vůní! Je to naprostá absurdita: Lidé tohoto světa se nestydí za své hříšné a převrácené jednání, a dokonce se jím bláznivě chlubí a my bychom se měli stydět za úžasného Ježíše, pro kterého je vše stvořeno a který je tím nejdokonalejším vyjádřením Boží obětující se lásky? Proto i Pán řekl: **Kdo by se styděl za mne a za má slova v tomto cizoložném a hříšném pokolení, za toho se bude stydět i Syn člověka, když přijde ve slávě svého Otce se svatými anděly.** (Mk 8,38)

Ježíš tě zachránil od věčného zahynutí a učinil z tebe královského syna či dceru. Chod' proto ve vší pokoře se zvednutou hlavou a s vědomím toho, kým jsi v Kristu. Hospodin říká církvi, dceři sijónské: **Neboj se, protože se nebudeš stydět, neostýchej se, protože nebudeš zahanbena.** (Iz 54,4) Stydme se za pošpinění hříchem, ale nikdy ne za správné a čisté jednání a Ježíšovo jméno.

Apoštol Pavel vyznal: **Nestydím se za evangelium, neboť je to Boží moc k záchraně pro každého, kdo věří.** (Ř 1,16) Vyznávejme často také toto slovo.

Svému mladému učedníkovi Timoteovi píše: **Neboť Bůh nám nedal ducha bázlivosti, nýbrž ducha moci a lásky a rozvahy. Nestyd' se tedy za svědectví našeho Pána ani za mne, jeho vězně, nýbrž spolu se mnou snášej útrapy pro evangelium podle moci Boží.** (2Tm 1,7-8) Jestliže prožiješ protivenství kvůli evangeliu, je to v pořádku. Žehnej, odpouštěj a raduj se, že pro Ježíšovo jméno můžeš přinášet oběti (viz Sk 5,41; 2Tm 3,12).

Máš-li v srdci Ježíše, neskrývej ho! Říkej druhým, kdo je Ježíš Kristus a jak změnil tvůj život. Když víš o nejlepší lékaři, který může uzdravit smrtelnou nemoc, jistě to povíš všem, kteří jsou nemocní a které miluješ. A Ježíš, který je v tobě, miluje každého člověka. Skrze pokání a víru v něho může být každý zachráněn od věčného zahynutí.

Čím srdce přetéká, to ústa mluví. (Mt 12,34 ČEP) Když poznáme Ježíšovu lásku a touhu po nás, jsme jím přitahováni a jsme z něho čím dál tím více nadšenější. Učíme se mu důvěřovat a chválit ho za všech okolností. Poznáváme jeho hlas a jeho záměry pro náš život. Jsme proměňováni do jeho charakteru. Stáváme se jeho milovníky či milenci. Chceme ho následovat a neuhýbat napravo ani nalevo. Na všech našich cestách se ho snažíme poznávat. Poznáváme také, že nám vše na naší cestě napomáhá k dobrému.

Vedle slov našeho svědectví o tom, co Bůh učinil a činí v našem životě a vedle zvěstování dobré zprávy o Ježíšově záchraně máme také projevovat soucit s lidmi, kteří jsou okolo nás nějakým způsobem trápeni. Jakub to popisuje následovně: **Zbožnost čistá a neposkvrněná před Bohem a Otcem je toto: navštěvovat sirotky a vdovy v jejich soužení a zachovávat se neposkvrněným od světa.** (Jk 1,27)

Když jsem uvěřil a byl naplněn Duchem svatým, začal jsem navštěvovat různé ústavy a nemocnice s nemocnými a postiženými lidmi. Ze začátku to bylo proto, že jsem tam navštěvoval svoje babičky. Byli tam lidé osamělí, staří, slepí či chromí. Když bych to dodneška sečetl, tak takové lidi navštěvuji asi 35 let. Myslím si, že mne tato služba připravila na službu pastýře více než teologické školy, a to se i celý život teologicky vzdělávám. Může to být třeba jeden osamělý člověk, kterého pravidelně navštěvuješ (třeba na hodinu jednou za 14 dní). Modlíš se za něj a snažíš se ho povzbudit.

Miluji duchovní dary, různé charismatické zkušenosti, ale nesmí to být samoučelné. Všechna charismata mají být používána na cestě praktické Boží lásky vůči druhým lidem. Kéž najdeš svoje poslání a kéž se v tobě rozvinou všechny potřebné dary k jeho naplnění.